

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 maja 2024 r.,

w sprawie **T. K.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i in.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29 września 2023 r., sygn. akt VII Ka 553/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 23 marca 2023 r., sygn. akt II K 1019/21,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 marca 2023 r., Sąd Rejonowy w Tychach, sygn. akt II K 1019/21 uznał T. K. za winnego czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia, przyjmując, że dopuścił się ich w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, każdorazowo wyczerpując znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1

k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę 3 lat pozbawienia wolności. Na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego T. K. do naprawienia szkody wyrządzonej przypisanymi mu czynami poprzez zapłatę określonych w treści wyroku kwot na rzecz pokrzywdzonych.

Apelację od wyroku złożył obrońca skazanego i prokurator. Obrońca zarzucił rozstrzygnięciu: naruszenie art. 60 § 3 k.k., rażącą niewspółmierność kary, nieuwzględnienie okoliczności, że kara pozbawienia wolności inie realizuje celów kary bowiem T. K. nie będzie miał możliwości spłacenia należności oraz nieuwzględnienia okoliczności, iż oskarżony dążył do pojednania z pokrzywdzonymi. Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, względnie kary w wymiarze do 1 roku i 6 miesięcy przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k.

Wyrokiem z 29 września 2023 r., w sprawie o sygn. akt VII Ka 553/23 Sąd Okręgowy w Katowicach utrzymał mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku wniósł obrońca skazanego. Zarzucił rozstrzygnięciu sądu odwoławczego:

1.obrazę przepisów postępowania a to art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 art. 6 k.p.k. i art.410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. mających wpływ na treść rozstrzygnięcia polegającej na mało wnikliwej, dowolnej analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego podczas rozpoznania zarzutów środka odwoławczego i brak rzeczowego odniesienia się do zarzutu naruszenia prawa materialnego a to art. 60 § 3 k.k. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu iż przepis ten obejmuje jedynie sprawców współdziałających z innymi osobami w popełnieniu przestępstw objętych zarzutem jaki mu postawiono, podczas gdy wręcz z literalnego brzmienia tego przepisu wynika iż sprawca ma ujawnić nowe nieznane okoliczności i osoby a zatem dotyczące innych czynów i przestępstw niż te w których sprawca składa wyjaśnienia, a w konsekwencji niezastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. w sytuacji gdy w niniejszej sprawie było to obligatoryjne biorąc pod uwagę

wyjaśnienia oskarżonego złożone na etapie postępowania przygotowawczego w których ujawnił wobec organów ścigania istotne okoliczności dotyczące czynów nieznanых organom ścigania oraz osób w nich uczestniczących które zainicjowały wszczęcie nowego postępowania na podstawie materiałów (wyjaśnień oskarżonego) wyłączonych do odrębnego rozpoznania, gdzie postawiono zarzuty innym wskazanym przez oskarżonego osobom;

2.sporządzenie uzasadnienia w sposób ogólnikowy, ustosunkowując się do zarzutów apelacji arbitralnie, brak wyjaśnienia przyczyn dla których Sąd nie zastosował wobec oskarżonego obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia sprawy, tym samym naruszając zasadę bezstronności, czyniąc niemożliwym przeprowadzenie merytorycznej kontroli podstaw wnioskowania Sądu Apelacyjnego.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Tychach oraz przekazanie temu sądowi sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego T. K. okazała się oczywiście bezzasadna.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i 519 k.p.k. kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego i może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony w ramach postępowania kasacyjnego do ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolowania prawidłowości poczynionych ustaleń faktycznych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest również pogląd, zgodnie z którym możliwe jest powtórzenie w kasacji zarzutów wywiedzionych uprzednio w apelacji w przypadku

wystąpienia tzw. efektu przeniesienia, czyli sytuacji kiedy sąd odwoławczy nienależycie rozpozna apelację, jednak w takim wypadku skarżący musi w kasacji sformułować zarzut dotyczący wadliwego procedowania instancji odwoławczej, w następstwie którego doszło do przeniknięcia uchybienia *sądu a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji. Postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów ani nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych.

W treści kasacji skarżący zarzuca rozstrzygnięciu sądu odwoławczego naruszenie standardów kontroli odwoławczej polegające na mało wnikliwej, dowolnej analizie zgromadzonego materiału dowodowego podczas rozpoznania zarzutów środka odwoławczego i brak rzeczowego odniesienia się do zarzutu naruszenia prawa materialnego a to art. 60 § 3 k.k. Skarżący jako podstawę zarzutu wskazuje na art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 art. 6 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. W pierwszej kolejności wskazać należy, że zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. może być podnoszony w nadzwyczajnym środku zaskarżenia jakim jest kasacja tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Z kolei naruszenie art. z art. 5 § 2 k.p.k. możliwe jest w sytuacji, gdy występują takie wątpliwości, którym można przypisać cechę nieusuwalności. Taka sytuacja również nie występuje w przedmiotowej sprawie. Z kolei przepis art. 6 k.p.k., jako że zawiera generalną zasadę procesu karnego - zasadę prawa do obrony, nie może stanowić samoistnej podstawy kasacyjnej.

Analiza przedmiotowej kasacji oraz jej uzasadnienia uprawnia Sąd Najwyższy do wniosku, że podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego w postaci art. 433 § 2 k.p.k. jak i z art. 457 § 3 k.p.k. zostały sformułowane instrumentalnie celem ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej. Powołując się na naruszenie wskazanych powyżej przepisów autor kasacji zarzuca rozstrzygnięciu sądu *ad quem* brak rzeczowego odniesienia się do zarzutu naruszenia prawa materialnego a to art. 60 § 3 k.k.

Abstrahując od wadliwej i niejasnej redakcji treści zarzutu, wskazać należy, że analiza treści uzasadnienia sądu odwoławczego prowadzi do wniosku, że Sąd Okręgowy w Katowicach dokonał prawidłowej kontroli instancyjnej wyroku Sądu Rejonowego w Tychach, w zakresie zarzutu naruszenia art. 60 § 3 k.k. Rzetelnie, wyczerpująco i merytorycznie odniósł się do argumentacji przedstawionej w apelacji obrońcy. W uzasadnieniu sąd *ad quem* wskazał, dlaczego w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do zastosowania przepisu art. 60 § 3 k.k. zaś analiza treści kasacji wskazuje, że wywiedziony w tym zakresie zarzut stanowi wyłącznie nieuprawnioną polemikę z argumentami przedstawionymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Również bezzasadny okazał się zarzut z pkt 2 kasacji, który w istocie stanowi powtórzenie zarzutu z pkt 1 bowiem dotyczy braku wyjaśnienia przez sąd przyczyn dla których nie zastosował wobec skazanego nadzwyczajnego złagodzenia kary. Uzasadniając zarzut autor kasacji ponownie polemizuje nie tylko z literalnym, brzmieniem treści art. 60 § 3 k.k., ale i utrwalanym w tym zakresie orzecznictwem, zgodnie z którym warunkiem stosowania obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, przewidzianego w art. 60 § 3 k.k., jest przekazanie organowi powołanemu do ścigania przestępstw, przez sprawcę przestępstwa popełnionego we współdziałaniu (w rozumieniu przepisów zawartych w rozdziale II k.k.) z co najmniej dwiema osobami, wszystkich istotnych w sprawie, posiadanych przez niego informacji o osobach współdziałających z nim w popełnieniu tego przestępstwa oraz okolicznościach jego popełnienia (*tak: Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 1999 r., sygn. I KZP 38/98 OSNKW 1999/3-4/12*).

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia, o kosztach orzekając na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

[SOP]

[a!]

